

- 4) Czy zgodnie z powyższym w przypadku spełnienia przesłanki wykluczającej, wynikającej z art. 54 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2014/24/UE poprzez udział wykonawcy w kartelu, danym wydarzeniem w rozumieniu art. 54 ust. 7 dyrektywy 2014/24/UE jest zaprzestanie udziału w kartelu lub też uzyskanie przez instytucję zamawiającą pewnej i potwierdzonej wiedzy o jego udziale w kartelu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 20 marca 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Van Gennip BVBA i in.

(Sprawa C-137/17)

(2017/C 178/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Van Gennip BVBA, Antonius Johannes Maria ten Velde, Original BVBA, Antonius Cornelius Ignatius Maria van der Schoot

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy następujące naruszenia belgijskich przepisów dotyczących materiałów pirotechnicznych kwalifikują się jako „[poważne⁽¹⁾] naruszenia” w rozumieniu art. 45 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych⁽²⁾:
- a) sprzedaż wyrobów pirotechnicznych zawierających 2,666 kg materiałów pirotechnicznych, stanowiąca naruszenie art. 265 pkt 7 i art. 257 Koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen [dekretu królewskiego z dnia 23 września 1958 r. w sprawie ogólnego uregulowania produkcji, składowania, posiadania, sprzedaży, transportu i wykorzystywania materiałów wybuchowych], zabraniających sprzedaży wyrobów pirotechnicznych zawierających ponad 1 kg materiałów pirotechnicznych, jeżeli konsument nie posiada uzyskanego indywidualnie zezwolenia administracyjnego na posiadanie większej ilości materiałów pirotechnicznych;
 - b) przekroczenie ustalonego limitu dla składowania i nieprzestrzeganie miejsc składowania ustalonych w federalnym zezwoleniu wydanym na podstawie ww. dekretu królewskiego z 1953 r., mimo iż na poziomie gminnym wydane zostało już zezwolenie w kontekście ustawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska na skład we wskazanych miejscach rzeczywiście składowanych większych ilości;
 - c) krótkoterminowe tymczasowe składowanie bardzo niewielkich ilości wyrobów pirotechnicznych w różnych, nieobjętych konkretnie zezwoleniem miejscach w ramach posesji zajmowanej przez sklep detaliczny prowadzący sprzedaż wyrobów pirotechnicznych, będący w posiadaniu zarówno federalnego zezwolenia wydanego na podstawie ww. dekretu królewskiego z 1953 r., jak i gminnego zezwolenia wydanego w kontekście ustawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska?
- 2) Czy zasada swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych⁽³⁾ (obecnie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2013/29/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [12] czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych), w odnośnym przypadku w związku z art. 10 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym⁽⁴⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które w odniesieniu do miejsc składowania zgodnych z dyrektywą wyrobów pirotechnicznych w kontekście handlu detalicznego ustanawia podwójny wymóg uzyskania z jednej strony zezwolenia wydanego na podstawie przepisów dotyczących produkcji, składowania, posiadania, sprzedaży, transportu i wykorzystywania materiałów wybuchowych, jak zezwolenia wydanego w kontekście ustawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska w stosunku do szkodliwych przedsiębiorstw, mimo iż obydwa systemy wydawania zezwoleń w istocie dążą do realizacji tego samego celu (prewencyjnej oceny zagrożenia bezpieczeństwa), a jeden z tych dwóch systemów (mianowicie ten dotyczący materiałów wybuchowych) przewiduje (bardzo) niską górną granicę dla składowania sztucznych ogni (50 kg materiałów pirotechnicznych (tzn. aktywnych substancji)?

- 3) Czy zasada swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2013/29 [...] oraz art. 6 ust. 2 dyrektywy 2007/23 [...] (w odnośnym przypadku w związku z art. 34, 35 i 36 TFUE) i w związku z zasadą proporcjonalności stoi na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które zabrania konsumentom posiadania sztucznych ogni lub wykorzystywania ich oraz sprzedaży na ich rzecz sztucznych ogni (wyrobów pirotechnicznych należących do klas 2 i 3 w rozumieniu dyrektywy 2007/23/WE) zawierających więcej niż 1 kg materiałów pirotechnicznych?

⁽¹⁾ Przep. tłum.: zarówno w polskiej jak i niderlandzkiej wersji językowej w art. 45 dyrektywy mowa jest jedynie o naruszeniach, a nie o **poważnych** naruszeniach.

⁽²⁾ Dz.U. 2013 L 178, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. 2007, L 154, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2006, L 376, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 27 marca 2017 r. – Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs/Volkswagen Financial Services (UK) Ltd

(Sprawa C-153/17)

(2017/C 178/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

Strona pozwana: Volkswagen Financial Services (UK) Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku gdy ogólne koszty pośrednie przypadające na transakcje sprzedaży ratalnej (obejmujące zwolnione z VAT zapewnienie finansowania oraz podlegające opodatkowaniu VAT dostawy pojazdów) zostały włączone jedynie w cenę świadczonego przez podatnika zapewnienia finansowania zwolnionego z VAT, podatnikowi przysługuje prawo do dokonania odliczenia podatku naliczonego od tych kosztów?
- 2) Jak należy prawidłowo interpretować punkt 31 wyroku w sprawie C-98/98 Midland Bank, a w szczególności stwierdzenie, że koszty pośrednie „stanowią część podlegających opodatkowaniu kosztów ogólnych podatnika i jako takie są składnikami ceny produktów jego przedsiębiorstwa”?

W szczególności:

- a) Czy fragment ten należy interpretować jako oznaczający, że państwo członkowskie zawsze musi przypisywać część VAT naliczonego do każdej dostawy przy zastosowaniu szczególnej metody przyjętej na podstawie art. 173 ust. 2 lit. c) dyrektywy ⁽¹⁾?
- b) Czy ma to miejsce nawet w okolicznościach, gdy koszty pośrednie nie zostały włączone w cenę dostaw podlegających opodatkowaniu, realizowanych przez przedsiębiorstwo?
- 3) Czy okoliczność, że koszty pośrednie zostały przynajmniej w pewnym zakresie faktycznie wykorzystane w podlegających opodatkowaniu dostawach pojazdów
 - a) oznacza, że pewna część podatku naliczonego od tych kosztów musi podlegać odliczeniu?
 - b) Czy ma to miejsce nawet w okolicznościach, gdy koszty pośrednie nie zostały włączone w cenę podlegających opodatkowaniu dostaw pojazdów?